

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Ladislava Derky a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. Š.,** zastoupený Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č. j. KUOK 26812/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 19. 9. 2017, č. j. 59 A 9/2015 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, dne 25. 5. 2015 žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litovel, odboru dopravy (dále jen „městského úřadu“), ze dne 14. 1. 2015. Rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. g) a § 32 odst. 2 téhož zákona, za což

mu byla uložena pokuta 25 000 Kč podle § 125c odst. 4 písm. a) uvedeného zákona, zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 16 měsíců od právní moci rozhodnutí podle § 125c odst. 5 uvedeného zákona a náhrada nákladů řízení 1000 Kč. Uvedených přestupků se žalobce měl dopustit tím, že dne 26. 3. 2014 v obci Kostelec na Hané jako řidič osobního motorového vozidla Volkswagen Multivan nerespektoval pokyn k zastavení vozidla policejní hlídky jedoucí ve služebním policejním vozidle a ve snaze policejní hlídce ujet pokračoval nadále v jízdě. Žalobce jel za tmy místy bez rozsvícených světel obcemi Čelechovice na Hané – Kaple, Slatinice, Drahanovice, Senice na Hané, Senička a Loučany a policisté dvou hlídek jej na polní cestě donutili vozidlo zastavit, když vjel opět do obce Senice na Hané. Při následné kontrole byl žalobci proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek s pozitivním výsledkem, kdy byla zjištěna přítomnost omamných látek skupiny cannabinoidů. Odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem vzorku biologického materiálu, ke kterému byl následně policistou vyzván, se žalobce i přes poučení odmítl podrobit a tímto porušil § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. g) a § 32 odst. 2 zákona o silničním provozu.

[2] Žalobce v žalobě namítl, že:
1) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné a nezákonné, jelikož z odůvodnění rozhodnutí nelze dovodit, proč správní orgán neakceptoval jeho omluvu z jednání stanoveného na den 14. 1. 2015, což mělo za následek projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Upření práva osobní účasti žalobce na projednávané věci považuje žalobce za nezákonné. Dne 11. 1. 2015 žalobce navštívil svoji praktickou lékařku, která mu diagnostikovala chřipku, vydala rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a nařídila klid na lůžku. Podle informací žalobce byla omluva správnímu orgánu před jednáním doručena a žalovaný žalobcově ošetřující lékařce telefonoval a zjišťoval vážnost jeho onemocnění. Žalobce považuje, vzhledem ke skutečnosti, že k jednání nebyli předvoláni žádní svědci a nevznikly vážné komplikace s jeho přeložením na jiný termín, svoji omluvu za včasnou;
2) rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tedy v okamžiku, kdy již nebylo možné věc projednat a řízení mělo být zastaveno. Žalobce nalezl rozhodnutí žalovaného v poštovní schránce po návratu z krátkodobého rekreačního pobytu v Beskydech až dne 27. 3. 2015, proto podal žádost o určení neplatnosti doručení, kterou doložil doklady prokazujícími pobyt mimo místo bydliště. O této žádosti žalobce nebylo ke dni podání žaloby pravomocně rozhodnuto;
3) správní orgán prvního stupně porušil zásadu materiální pravdy dle § 3 odst. 2 správního řádu a zásadu legality, neboť rozhodoval pouze na základě úředních záznamů, v řízení nevyslechl žádného svědka. Je nutné prokazovat skutečnost, že žalobce měl být zastavován policisty, s vozidlem ujíždět a následně měl být vyzván k dechové zkoušce a toto měl odmítnout, a to i v případě, že by žalobce takové obvinění přiznal. V souvislosti s tímto žalobním bodem poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115.

[3] K první žalobní námitce krajský soud uvedl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou důvody neakceptace omluvy žalobce konkrétně uvedeny, nelze proto

přisvědčit tvrzení žalobce, že je v tomto směru rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Dle městského úřadu žalobce nedoložil konkrétní zdravotní komplikace, které by mu skutečně a prokazatelně bránily v účasti na jednání, a dále městský úřad přihlédl k tomu, že se jednalo o opakovanou omluvu učiněnou stejným způsobem vždy až těsně před jednáním, žalobce nebyl v případě první omluvy v době pracovní neschopnosti zastižen na adrese, kde se měl léčit, s městským úřadem nekomunikoval a nesnažil se domluvit si jiný termín. Městský úřad učinil závěr, že žalobcovo jednání nasvědčuje taktizování a jeho účelovosti, a vyhodnotil druhou omluvu žalobce jako nenáležitou ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Byť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl některé úvahy směřující spíše k posouzení včasnosti a posouzení omluvy jako opožděné, závěrem svých úvah se ztotožnil se závěry městského úřadu, že omluva nebyla náležitá pro neprokázání její důvodnosti.

[4] Krajský soud se ohledně posouzení náležitosti omluvy žalobce ztotožnil s názorem správních orgánů. Posouzení pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, jež jsou uvedeny v ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je na uvážení správního orgánu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66, s jehož názorem se krajský soud ztotožnil, „*...hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemůže být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“ Žalobce byl k jednání předvolán na den 23. 12. 2014, přičemž žalobcova omluva z jednání byla doručena městskému úřadu v den jednání s tím, že žalobce uvedl svůj nepříznivý zdravotní stav – konkrétně zablokovaná záda a doložil III. díl rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 22. 12. 2014 bez diagnózy a bez plánované kontroly MUDr. R. V případě dalšího předvolání k jednání byla žalobcova omluva městskému úřadu doručena den před ústním jednáním nařízeným na 14. 1. 2015, přičemž žalobce jako důvod své neúčasti opět uvedl svůj nepříznivý zdravotní stav, tentokrát chřipkové onemocnění, a toto doložil kopií II. a III. dílu rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že městský úřad měl pochybnosti již o náležitosti první omluvy k jednání, neboť se dotazoval MUDr. R., jež žalobci potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti vystavila, zda skutečně žalobce nebyl schopen se zúčastnit jednání správního orgánu. Následně městský úřad doručoval předvolání k druhému jednání žalobci osobně na adrese, kde se měl žalobce zdržovat v době pracovní neschopnosti, žalobce však na této adrese nezastihl, což oprávněně posílilo pochybnosti správního orgánu o věrohodnosti omluvy z nařízeného jednání. Je pochopitelné a zcela v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, že poté, co městskému úřadu přišla opětovně bezprostředně před jednáním obdobná omluva žalobce z nařízeného jednání, tuto omluvu už jako dostatečnou neposoudil a projednal přestupek bez přítomnosti žalobce. Správní orgány posoudily omluvu žalobce správně jako nenáležitou a zcela v souladu se zákonem městský úřad jednal o přestupku v nepřítomnosti žalobce.

[5] K druhé žalobní námitce krajský soud odkázal na § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 a § 24 odst. 2 správního řádu s tím, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručováno prostřednictvím správního orgánu na žalobcovu doručovací adresu dne 16. 3. 2015. Žalobce nebyl zastižen, a proto mu bylo do schránky

vhozeno oznámení s výzvou k vyzvednutí uložené zásilky spolu s poučením, jež bylo odděleno od doručované zásilky. Téhož dne byla písemnost připravena po dobu 10 dní k vyzvednutí v sídle žalovaného. Marným uplynutím úložní doby došlo k doručení napadeného rozhodnutí fikcí dne 26. 3. 2015. Téhož dne byla zásilka vložena do poštovní schránky adresáta. Žalobce navrhl zneplatnit doručení zásilky obsahující žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovaný dne 16. 4. 2015 tomuto návrhu nevyhověl, proti tomuto rozhodnutí žalovaného se žalobce odvolal a jeho odvolání bylo pravomocně zamítnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 24. 7. 2017. Krajský soud se ztotožnil se závěrem Ministerstva dopravy o nedůvodnosti návrhu žalobce na určení neplatnosti doručení rozhodnutí žalovaného. Institut určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu nepochybně slouží k ochraně procesních práv účastníka správního řízení za situace, prokáže-li, že pro vážný důvod nemohl uloženou písemnost vyzvednout, tedy nemohl učinit úkon, který z vážného důvodu a bez svého zavinění zmeškal. Žalobce však v tomto případě nemohl být zkrácen na žádném svém procesním právu, neboť žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal včas.

[6] Krajský soud dále uzavřel, že přestupek byl spáchán dne 26. 3. 2014, tudíž k uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo, neboť rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 26. 3. 2015, tedy přesně rok ode dne spáchání přestupku. Soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89, jenž se zabýval mj. i zánikem odpovědnosti za přestupek a ustanovením § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, který interpretoval tak, že „*§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně.*“ S ohledem na uvedené závěry byla zákonná roční lhůta dodržena a druhá žalobní námitka je nedůvodná.

[7] K třetí žalobní námitce krajský soud uvedl, že městský úřad opřel své rozhodnutí o oznámení o přestupku, úřední záznamy sepsané hlídkami Policie ČR, obvodní oddělení Prostějov 2, první ve složení prap. M., prap. K., prap. R. G., a druhá ve složení prap. G., prap. T., úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy včetně poučení o právech a povinnostech, fotografii provedeného testu DrugWipe 5S, výpis z evidenční karty řidiče. Krajský soud si je vědom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývajících se povahou úředních záznamů a ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, dle něhož záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek, avšak v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015 - 38, uvedl, že žalobcem zmíněná judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115) i uvedené ustanovení se týká úředního záznamu o podání vysvětlení a na posuzovanou věc tak nedopadá. Stejně jako v případě, o němž rozhodoval Nejvyšší správní soud, tak v nyní posuzované věci obsahem úředního záznamu užitého k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „výpovědi“ či „vysvětlení“, které by žalobce v předmětné věci podal. Nelze tedy konstatovat, že úřední záznam Policie ČR není možné použít jako důkazní prostředek.

[8] Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015 - 38, podle něhož *„lze konstatovat, že pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy),*

kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vyslechnout vždy jako svědky...Nutnost výslechu policistů je vázána vždy na okolnostech konkrétního případu a nelze ji paušalizovat.“

[9] V případě žalobcových přestupků, které takřka není možné dokumentovat [neuposlechnutí pokynu policisty, aby zastavil vozidlo dle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, a jízda za tmy bez rozsvícených světel, k čemuž je povinen dle § 32 odst. 2 uvedeného zákona], však z jeho strany nedošlo po celou dobu správního řízení ani v soudním řízení správním k rozporování zjištěného skutkového stavu či alespoň popření přestupkového jednání. Všechny námitky žalobce byly a jsou procesního charakteru. Správní orgán za situace, kdy dvě různé hlídky Policie ČR popsaly průběh policejního zásahu obdobně a jejich popis děje se vzájemně doplňuje, neměl důvod policisty vyslýchat. Žádní jiní svědci ve spise uvedeni nejsou, žalobce žádné svědky nenavrhoval, nebylo proto zřejmé, které svědky měl žalobce v žalobě na mysli. Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu, byl prokázán nejen úředními záznamy Policie ČR, ale i fotografií provedeného testu DrugWipe 5S a záznamem o kontrole žalobce podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, v němž je zaznamenán průběh a výsledek testu, a dle kterého se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření s následným odběrem biologického materiálu. Tento záznam o kontrole žalobce podepsal. Správní orgán proto neměl důvod provádět dokazování výslechem policistů, skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a bez návrhu na doplnění dokazování ze strany žalobce mu ani nevznikla povinnost se s tímto možným důkazním návrhem ve svém rozhodnutí vypořádat. Skutkový stav byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy. Vzhledem k nedůvodnosti námitek žalobce soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

II. Kasační stížnost žalobce

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V doplnění stížnosti stěžovatel svou stížnost odůvodnil. Jeho omluva z jednání dne 14. 1. 2015 byla náležitá, omluvy z obou jednání byly městskému úřadu doručeny před zahájením jednání, omluvami nebyly dotčeny žádné jiné osoby, kterým by mohla být způsobena újma v podobě ztráty času. Důvody neúčasti stěžovatele byly ryze zdravotní a stěžovatel nemohl předvídat průběh nemoci. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti slouží jako doklad pro zaměstnavatele a též dokládalo jeho neschopnost dostavit se k jednání ve věci. Při první omluvě městský úřad telefonicky kontaktoval ošetřujícího lékaře a mohl tak učinit i při druhé omluvě. Při doručování předvolání k druhému jednání mohl být stěžovatel na kontrole u lékaře, nelze proto učinit závěr, že stěžovatel nedodržoval léčebný režim nebo dokonce, že činí účelové obstrukce. Městský úřad si byl nepochybně vědom blížícího se konce prekluzivní lhůty, k čemuž došlo nejen vlivem zdravotních problémů stěžovatele, ale také z důvodu nečinnosti městského úřadu, který zahájil pozdě řízení o přestupku.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, v tomto případě žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost, ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil na tvrzení, že krajský soud právně nesprávně posoudil první žalobní námitku (městský úřad měl odročit jednání nařízené na den 14. 1. 2015, neboť nebyly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vzhledem k náležité omluvě stěžovatele z důležitého důvodu). Stěžovatel tedy podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vázán mezemi kasační stížnosti (viz § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud zabýval výlučně právním posouzením první žalobní námitky krajským soudem.

[15] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích: *O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[16] V dané věci není sporné, že stěžovatel požádal z důvodu nemoci dokladované rozhodnutím o pracovní neschopnosti z 22. 12. 2014 v den jednání 23. 12. 2014 o odročení jednání. Tomuto návrhu městský úřad vyhověl a stěžovatel následně opět požádal (tentokrát jeden den před jednáním) o odročení jednání nařízeného na den 14. 1. 2015, a to z důvodu nemoci dokladované rozhodnutím o pracovní neschopnosti z 12. 1. 2015. Druhé žádosti již městský úřad nevyhověl, věc projednal v nepřítomnosti stěžovatele a rozhodl. V prvním případě stěžovatel tvrdil, že měl zablokovaná záda a v druhém případě se mělo jednat o chřipku.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v případě druhé žádosti se již nejednalo o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, a to též s ohledem na právní závěr citovaný krajským soudem z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66. V tomto směru není správná představa stěžovatele, že právě z důvodu, že první žádosti městský úřad vyhověl, byl povinen tak postupovat i u druhé žádosti (byla-li by tato představa správná, byl by správní orgán povinen odročovat

k opakovaným žádostem, takříkajíc „donekonečna“, což je zcela absurdní závěr). Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel byl povinen umožnit městskému úřadu posoudit důležitost důvodu, který stěžovateli bránil v jeho účasti na svolaném jednání. To však v daném správním řízení stěžovatel neumožnil [z rozhodnutí z 12. 1. 2015 (ani z 23. 12. 2014) o pracovní neschopnosti nebylo možné vyčíst důvod pracovní neschopnosti]. Je nutno vzít v úvahu, že ne každá nemoc (každý důvod pracovní neschopnosti) znemožňuje účastníkovi zúčastnit se nařízeného jednání. Městský úřad proto postupoval správně, když za procesní situace, ve které nemohl zhodnotit důležitost důvodu neúčasti stěžovatele na jednání (navíc opakované), již řízení neodročil a věc projednal v nepřítomnosti stěžovatele. Z uvedených důvodů je správný právní závěr krajského soudu, že správní orgány správně posoudily jako zákonný postup městského úřadu, který v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednal věc dne 14. 1. 2015 v nepřítomnosti stěžovatele.

[18] Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti též posoudil správnost závěru krajského soudu, že odpovědnost stěžovatele nezanikla uplynutím jednoroční prekluzivní lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (druhá žalobní námitka stěžovatele). Jak správně zjistil krajský soud, tato lhůta začala běžet ode dne spáchání přestupku (tj. od 26. 3. 2014) a skončila dne 26. 3. 2015, tedy v den, kdy rozhodnutí žalovaného z 16. 3. 2015 bylo fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu doručeno uplynutím 10 dnů od uložení. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 24. 7. 2017 byla pravomocně zamítnuta žádost stěžovatele podaná dle § 24 odst. 2 správního řádu o určení neplatnosti doručení, čímž bylo postaveno najisto, že odvolací rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015 bylo doručeno stěžovateli dne 26. 3. 2015, čímž též uvedeného dne nabylo právní moci (§ 91 odst. 1 správního řádu).

[19] Není naplněn důvod kasační stížnosti (nesprávný právní názor krajského soudu) podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu